

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Από το σημειωματάριο ενός παλιού στρατιώτη)

Είνε ημέρες τώρα, που θρυσκόμαστε κάτω από την ξουσία ενός «κίτρινου κινδύνου»: του «χακιά»! Και τόν λέω «κίτρινο κίνδυνος», γιατί κατάτησε για μέσ πιά άνωπόφορο τὸ χακί αυτό και από τὸ Νέσσο, τὸν περίφημο φλεγόμενο χιτώνα.

Λυγδαμένο εἶνε, κουρελιδικό εἶνε, μπαλωμένο εἶνε, με τὰ γιγνη όλων τῶν ἀνθρώπων πού τὸ φόρεσαν εἶνε, με θερμόν ἀκόμη τῶν προκατόχων του τὸν Ἰβρώτα, ἀκάθαρτο εἶνε, ἀσυμάζετο εἶνε, καρβουνιάρικο εἶνε, ἀσθενιασμένο εἶνε, διάβολος εἶνε, τρίβολος εἶνε, ὅτι καὶ ἂν εἶνε, πρέπει νὰ τὸ φορέσης, νὰ καταποντισθῆς, νὰ ἐξαφανισθῆς μέσα σ' αὐτὸ καὶ μαζί του πειὰ τὰ πάντα νὰ ὑποφέρῃς!..

Ἔτσι διατάξει ὁ κανονισμός. Δηλαδή ὁ Βελλή-Γκέκας! Τρομερὸ θηρίο, αὐτὸς ὁ κανονισμός, γιὰ ὅσους φοροῦνε τὸ χακί!..

Ἔσαι λίγο ἀργότερα τῆς νύχτας ἔξω;

Κρόψου, γιὰ ὄνομα Θεοῦ, δὴ τὸ φρουραρχεῖο!

Σὰν πατελὸν εἰσαγγελέως!... Δὲν χαίρετες τὸν κ. Διοικητὴ ἀπὸ ἕξι σημάτων, ἀλλὰ τὸν χαίρετες ἀπὸ πεντήμισ;

—Πάρτον μέσα, Βελλή-Γκέκα!...

Δὲν ἔκαμες δύο θήματα ἐμπροσθεν, κανονικῶς;

—Βεεεεελλή-Γκέκα, γράπτωσέ τον!

Δὲν εἶσαι στὶς ἕξι παρὰ ἕνα λεπτὸ στὴν ἀναφορά;

—Βελλή-Γκέκα, θάρρα του!...

Δὲν ἔγινεν ἡ στροφή κανονικῶς, δὲν ἔξυμες στρατιωτικῶς τὴ μήτη σου, δὲν ἐχτύπησες, κάτω δυνατὰ τὸ πόδι σου; Δὲν ἀγριεψες; Δὲν ἐπλυνες τὴν καρδιά σου καθάρᾳ, ὥστε νὰ γυαλιζεῖται καὶ νὰ στρίβη τὸ μουστάκι σου μέσα ὁ ἐπιλοχίας;

Δὲν ἔθεσες κανονικῶς τοῦ σαμαριῦ σου τὰ λουριά;

Δὲν καθάρισες κανονικῶς πατάτες; Δὲν ἔκαμες ἐκεῖνο; Δὲν ἔκαμες αὐτό; Ὁ τρομερὸς κανονισμός, ὁ ἄορατος ὁ Βελλή-Γκέκας, πού ἐπικρέμαται διαρκῶς ἀπάνω στὸ κεφάλι σου, εἶνε ἔτοιμος κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή, νὰ σὲ κἀνῃ κυριολεκτικῶς καὶ ψυχικῶς «κιοφτῆ» με τὸν μπαλάντ!

—Πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ, ὄρέ!

Πόσοι ἔχομε γίνει, ψυχικῶς, κεφτέδες Βελλή-Γκέκας!...

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού στριφογυρίζουμε, ἐρησινῶμενοι στὸν ἥλιο, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, κοί καὶ στρατιῶτες, σὰν παχαλινὰ ἀρνιά,

ἐξοικονομῶμεν τὸ φάρμακο καὶ τὴ διανομή τῆς λασιωμένης κουραμάνας καὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού θὰ κρατήσης λεπτομερῆ σημείωσι, περὶ τοῦ πόσας ἀπύλα ἐθγαλεν ὁ Παπαλιάκης καὶ πόσας κουμπιὰς ἐπέσασε ἀπὸ τὸ ἀμπέχωνο τοῦ Μιχαλάκη κ' ὡς τὴ στιγμή πού θὰ φορτωθῆς ἐνα θαρὺ καλάθι, γιὰ νὰ πᾶς, ὡς ἰαγείρος, στὴν ἀγορὰ, γιὰ κρεμμυδάκια, ἢ κεφτεδοποιήσις τῶσων μύτων ὀψηλῶν καὶ τῶσων σβέρκων ἀλύγιστων, ἐγένετο ἄμελικτος καὶ τελειωτικὴ!

—Ἄντ' ὁ μαστέλο καί... ἀνθρωπιμέ,

καὶ ὑπερφάνεια καὶ ἀξιοπρέπεια, ἀντίο μουσοῦδες καὶ ὄφρεις, πού δὲν ἐπιτρέπατε, λιγάκι πρὶν, ὅτε μύλιγας πέταγμα ἀπάνω σας...

Ὁ Βελλή-Γκέκας, πού λέγεται ἄλλοτε κανονισμός, ἄλλοτε πειθαρχ'α καὶ ἄλλοτε νόμος στρατιωτικῶς, σὰς λιάνισε, κακόμοιροι Σιὸρ-Διονύσιοι τῆς ἀξιοπρεπείας!...

—Ἀπάνω τὸ χέρι σου, ὄρέ!

—Ἀπάνω τὸ χέρι, μπάρμπα!

—Κάτω τὸ χέρι, ὄρέ!

—Κάτω τὸ χέρι, μπάρμπα!

Ἄλλὰ ἐδῶ, δὲν πρόκειται περὶ τῆς ὀπὸ τὸ «χακί» ζωῆς. Ἐδῶ, γιὰ ἄλλο τοῦ χακιοῦ βασανιστήριον, θέλω νὰ μιλήσω.

Γιὰ τὴ χακένια μου στολή, μέσα στὴν ὁποῖαν, ἐδῶ καὶ τόσες ἡμέρες, κατεποντίστην ἀθᾶνδρος καὶ δὲν ἀνευρέθην πλέον!

Τὶ εἶνε τοῦτο τὸ ἀμπέχωνο, τὸ ὅποιο μὲ ἐδόθη καὶ τὸ ὅποιο μ' ἐτήφηνισεν; Εἶνε χάος; Εἶνε ἄκεανός; Εἶνε ἀτελειώτες δηλώσεις καὶ παραλαπίπτες ὑποψηφίων βουλευτῶν; Εἶνε τὸ σακκὶ τοῦ Μπερτόβουλου; Εἶνε ὑπόσχεσις προέδρου Κυβερνήσεως στὸν «ἀγαπητὸ λαό», ἢ φουσκωμένα λόγια κοινωνιολόγου;

Τὶ εἶνε; Ἡ ἀρμόδιος μοδιτρούλα, ἡ Αὐγουστίνια, με τὰ μαύρα κατσαρά μαλλιά καὶ τὸ παιδικό, τὸ θυμωμένο πλάτος πρόσωπο, κόβει-κόβει, ἀπὸ δέκα ἡμερῶν καὶ ἡ πλατύτης του, τελειωμὸ δὲν ἔχει.

Στολή εἶνε αὐτὴ ἡ Προϋπολογισμοῦ περισσεύματα; Γιατὶ μοναχὰ αὐτὰ καὶ τὸ ἀμπέχωνό μου μεγαλύνου...

...κοπτόμενα!

Κ' ἐνὸ τὸ ἀμπέχωνό μου ἔχει τόσας εὐρείας θᾶλεψις, ἀπεναντίας τὸ πανταλόνι μου εἶνε στενὸ, σὰν κεφάλι Ἑλληνος ὄψιμουργοῦ!

Οὐδέποτε, εἶδος συμβολίζον τὴν πειθαρχίαν, ἐδείχθη ἀντιπειθαρχικότερον! Τὸ θέτω ὑπὸ περιορισμὸν ὁ νῦν μᾶς... λωρίδας κ' αὐτὸ τὸ «σκᾶν», κατὰ τὴν κοινὴ τῶν ἐν στρατῷ συναδέλφων ἔκφρασι, καὶ ἐσφύγει, ἐλευθέρου καὶ ἀνωτάκτου. Τὸ τιμωρᾷ διὰ φυλακίσεως, κάτω ἀπὸ τὸ γιλέκο, κ' αὐτὸ θρυσκεται ἀπὸ πάνω του, τὸ θέτω ὑπὸ κράτησιν τριῶν... κουμπιῶν κ' αὐτό, γιὰ πείσμα μου, γυρίζει σὰν κοκορέτι.

Ἄλλοτε φουσκώνει σὰν φουστάνι Ναφιώτισσας φεσοῦς κ' ἄλλοτε κρεμιάται πρὸς τὰ πίσω, οἰκτρῶς, σὰν παντελὸν ὀργισμένου εἰσαγγελέως!..

Τέλος τὸ ἔθεσα εἰς ἀπότ' α ξ ι ν !

Τὸ πέταξα κάτω σὲ μιὰ ἀκρη κ' ἀγόρασα ἕνα ἰδιωτικό. Μὲ τὰ πρῶτα ὄμοια γυμνάσια, μὴ δυνάμενον, φαίνεται, κ' αὐτὸ νὰ ὑποφέρῃ τὴν τραχέια στρατιωτικὴν ζωὴν, προέθη εἰς τραγικὴν αὐτοκτονίαν, με ὄλους τοὺς κανόνες τῆς τέχνης καὶ τὰ ρομαντικὰ σάλια τῶν ἐρατευμένων!..

Ἦταν ἕνα πανταλόνι πολὺ νευρασθενικό. Ἕνα πανταλόνι τῆς ἐποχῆς.

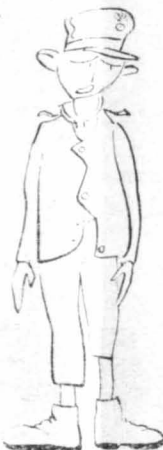
Καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ, σὰν διαμέρισμα ἀλθωνικό, ἐπαναστάτησε γιὰ νὰ μὴ ἀποτελέσῃ ἐξαιρέσιν, καὶ τὸ καπέλλο πού στρατιωτικῶς λέγεται πηλίκιον καὶ ἔχει γείσιν, σέμμα, ἐθνόσημον καὶ ὑποσιάγωνον.

Ἄλλοτε γέρνει σὰν φέσι εὐζωνικό πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄλλοτε τουρλώνει πρὸς τὰ ἐπάνω,

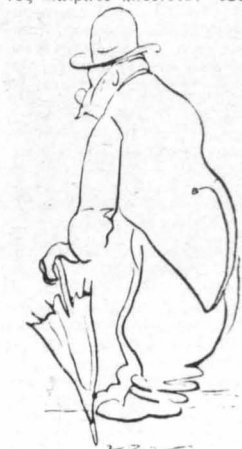
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.462)

Ἡ πόσα ἀπύλα παρεῖδων ὁ Παπαλιάκης...

Ἡ πόσα κουμπιὰ λείψανε ἀπὸ τὴ στολή τοῦ Μιχαλάκη...

Σὰν πατελὸν εἰσαγγελέως!...

Δὲν χαίρετες τὸν κ. Διοικητὴ ἀπὸ ἕξι σημάτων, ἀλλὰ τὸν χαίρετες ἀπὸ πεντήμισ;

—Πάρτον μέσα, Βελλή-Γκέκα!...

Δὲν ἔκαμες δύο θήματα ἐμπροσθεν, κανονικῶς;

—Βεεεεελλή-Γκέκα, γράπτωσέ τον!

Δὲν εἶσαι στὶς ἕξι παρὰ ἕνα λεπτὸ στὴν ἀναφορά;

—Βελλή-Γκέκα, θάρρα του!...

Δὲν ἔγινεν ἡ στροφή κανονικῶς, δὲν ἔξυμες στρατιωτικῶς τὴ μήτη σου, δὲν ἐχτύπησες, κάτω δυνατὰ τὸ πόδι σου; Δὲν ἀγριεψες; Δὲν ἐπλυνες τὴν καρδιά σου καθάρᾳ, ὥστε νὰ γυαλιζεῖται καὶ νὰ στρίβη τὸ μουστάκι σου μέσα ὁ ἐπιλοχίας;

Δὲν ἔθεσες κανονικῶς τοῦ σαμαριῦ σου τὰ λουριά;

Δὲν καθάρισες κανονικῶς πατάτες; Δὲν ἔκαμες ἐκεῖνο; Δὲν ἔκαμες αὐτό; Ὁ τρομερὸς κανονισμός, ὁ ἄορατος ὁ Βελλή-Γκέκας, πού ἐπικρέμαται διαρκῶς ἀπάνω στὸ κεφάλι σου, εἶνε ἔτοιμος κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή, νὰ σὲ κἀνῃ κυριολεκτικῶς καὶ ψυχικῶς «κιοφτῆ» με τὸν μπαλάντ!

—Πρᾶ, πρᾶ, πρᾶ, ὄρέ!

Πόσοι ἔχομε γίνει, ψυχικῶς, κεφτέδες Βελλή-Γκέκας!...

Ἀπὸ τὴ στιγμή πού στριφογυρίζουμε, ἐρησινῶμενοι στὸν ἥλιο, ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, κοί καὶ στρατιῶτες, σὰν παχαλινὰ ἀρνιά,

Ὁ Βελλή-Γκέκας, πού σὲ κἀνῃ εκιοφτῆ με τὸ μπαλάντ του!...

Σὰν φουστάνι Ναφιώτισσας φεσοῦς!

ΜΙΑ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 448)

αλλιώς φοβάμε από την πείνα!...

Νύχτασε ολότελα. Ο Πολωνός μπήκε στο σπίτι του. Το έρμαρι ήταν άδειο, δίχως ψωμί. Κ' οι δύο τους, ή ψηλή, κοκκαλιάρη γυναίκα κι' ο κοντόχροντος άντρας, έστεκαν τώρα εκεί, μέσα στο σκοτάδι, σιωπηλοί.

—Άφραυ ή γυναίκα του Πολωνού μούγγρισε:

—Άκου νά σου πώ!...

—Τι είνε; ρώτησε εκείνος.

—Δέν έχει φεγγάρι απόψε.

—Ναι!... Δέν έχει!... 'Η νύχτα θά είνε σκοτεινή.

—Αυτός όμως θά παραμονεύη, σάν τ'ο χάρο, ανάμεσ' από τ'ά δέντρα...

—Καί θέβαια...

—Τότε λοιπόν...

Κ' η γυναίκα, ψάχνοντας γύρω, άνασήκωσε μιά πέτρα κάτω άπ' τ'ό τζάκι μιά μεγάλη πέτρα. "Έχωσε θειάδι τ'ο χέρι της μέσα στην τρύπα που παρουσιάστηκε κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα τουφέκι. Τ'ο σκούπισε κατόπιν προσεγτικά, δοκίμασε τή σκανδάλη και μέ σιγανή, θρασύη φωνή ψιθύρισε:

—Τότε λοιπόν...άν έχης καρδιά... θά πάς νά τόν βρής και...

—Δάσε μου εδών! μουρημίρισε ο άντρας... "Έτσι κι' αλλιώς φοβάμε από τήν πείνα...

Και σέ λίγο θυγήκε από τ'ο σπίτι. "Ήταν νύχτα, νύχτα θεοσκότεινη, πίσσα. "Ο Πολωνός στάθηκε μιά στιγμή κι' άφουγκράστηκε. "Ήουχία στο δρόμο... Ούτε άμάξι, ούτε περπατησιές, τίποτα... Προχώρησε λιγάκι και ξαναστάθηκε... "Άφουγκράστηκε πάλι. "Ήουχία... "Ήουχία...

Πέρα, πολύ μακριά, άκούγονταν μοναχά τ'ο τραγουδι τής κουκουβάγιας, μέσα στην άπόλυτη σιωπή, πένθιμος προάγγελος τ'ο θανάτου...

"Ο Πολωνός σύρθηκε μπρός σάν τ'ο άγρίμι που διψάει αίμα... Πήγανε ίσια στο κακό, στο έγκλημα. Τ'ο τουφέκι τουκάγαε τ'ά γέρια...

Μισή ώρα πέρασε...

Κι' άβασα ένας πυροβολισμός άκούστηκε. "Ένας πυροβολισμός βαρύς, όπώκωφος, τρομερός μέσα στη νύχτα.

Κι' έπειτα ή σιωπή. "Η μαύρη σιωπή τ'ο θανάτου... Τίποτες άλλο πεία...

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 421)

σάν μήτρα άρχιεπισκοπική. Θαύμα! Τ'ο Ισιάζω, πέφτει πρós τ'ά πίσω, σάν τιμπερί Μωραΐτισσας. Τ'ο θάζω και πάλιν μέ προσήχη στη θέα του κι' αυτό γέρνει πρós τ'ά έμπρός, σάν νά σκούθη για νά μέ δη και νά μου μιλήση!...

Του δίνω μιά και τ'ο πετάω.

—'Έλα δώ, στρατιώτη, μου λέει ο λοχίας, γιατί πετάς τ'ο ηλικίο σου; Ξέρεις τί έχει αυτό επάνω του;

—Τ'ο ξέρω.

—Τί έχει;

—Τ'ο διάλολο όλόρθρον!

—Τ'ο διάλολο! Θά φάς καμμιά τιμωρία, κακομοίρη μου, νά ιβής! Τ'ο διάλολο έχει τ'ο στρατιωτικό καπέλλο ή τ'ο στέμμα τ'ο βασιλικό; Και πετούν τ'ο στέμμα, θρέ άνόητε;

—"Όχι, του είπα. Τό...κρημνίζου, άν στηρίζεται άπάνω σέ κακά κεφάλια κι' άν είνε σέ κακά καπέλλα τ'ο πετούν!

—"Άιντε από δώ, άνόητε, νά μη σ' άκούση ο έπιλοχίας και π'άς στρατοδικείο.

Πέρβεργο. Κι' εγώ ένόμιζα πώς μόνο σέ ραφεύο θά έπρεπε νά άποσταδών!

'Αυ' εκείνες ή άρβύλες;

'Υποδήματα είνε αυτά ή...αυτόκνητα;

Καλύτερα νά σπαθώ εδών και νά μήν...προχωρήσω μ' αυτές ούτε θήμα.

Μέ αυτή τήν άνταρσία και τήν ταραχή και τήν άναστάτωση κατάνησα σάν Βαλκανική Χερσονήσος, ζήτημα Μακεδονικών, και ό,τι κανείς νά φαντασθή.

Δέν θά θρεθή μιά Δύναμις νά μέ σωση κι' έμένα, εφαρμόζοντας μερικές...μεταρρυθμίσεις και στη στρατιωτική σπολή, που καταδυναστεύει, όπως οι Τούρκοι τούς Χριστιανούς, κόσμο δηλαδή και κοσμάκη;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 433)

τά ψώνια του, είτε τ' όνομά του νά τ'ο στείλουμε σπίτι του. "Όπως συνήθιζε, έτοιμαζότανε νά τ'ο ξαναπή;

—Μείνετε ήσυχοι, έννοια σας, τ'ο είτε ο υπάλληλος, είνε τόσο γνωστό τ' όνομά σας!...

"Έτσι, για πρώτη φορά ο κ. Μπουγκαμπύς χάρηκε, στά πενηνταοχτώ του χρόνια, ύστερ' από μιά άνάμνημη κι' άδοξη ζωή, τή χαρά τής δημοτικότητας. Λίγο έλεψε νά λιγοθυμήση άπ' τή χαρά του, όταν είδε στην προθήκη ένός ζαχαροπλαστείου, καρταμέλες «Μπουγκαμπύς» κι' όταν είδε μί' άλλη μέρα τ' όνομά του σ' ένα καινούργιο λικέρ. Είχε όλα τ' αγαθά τής δόξας χωρίς νά έχη περάσει κανέναν από τούς μύριους κόπους και τίς άγωνίες που άπαιτεί ή άπόκτηση της. "Ήταν γνωστότερος άπ' τόν Μονεστιά, γιατί τ'ο κοινόν συγκρατεί περισσότερο τόν τίτλο ένός έργου, παρά τ' όνομα τ'ο συγγραφέως.

"Έτσι πέρασαν οι μήνες.

Τ'ο έργο τ'ο κ. Μονεστιά κατέθηκε έπιτέλους. "Ο συγγραφέως αύτός έδωσε κι' άλλες κομωδιές, άλλα άπέτυχαν. Και σ'αυτά, χωρίς νά τ'ο πολυκαταλάη, ο κ. Μπουγκαμπύς ξαναγύρισε στην παλιά του άσημότητα. Δέν αισθανότανε πεία καμμιά ουγκίνηση διαβάζοντας τίς έφημερίδες. Κι' αυτό τόν στενοχωρούσε τώρα τόσο πολύ, ώστε μιά μέρα δέν διάστικε και πήγε και θρήκε έπιτέλους τόν διευθυντή ένός θεάτρου δευτέρας τάξεως.

—Θά μπορούσατε ν' άνεβαίνατε και σεις τόν «Μπουγκαμπύς»;

—Χμ! Παίχτηκε πολύ αυτό τ'ο έργο. 'Έξαρτάται... Πόσα μάς δίνετε;

—Πόσα χρειάζονται;

—"Ως δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα...

—Σας τ'ά δίνω, μέ τόν όρο όμως νά μη ζητήσετε πωτέ νά μάθετε τ'ο όνομά μου. Είμαι ένός φιλότεχνος, τίποτε περισσότερο...

—Και ποιά είνε ή έννοουμένη σας που θά παΐξη τόν πρώτο ρόλο;

"Ο κ. Μπουγκαμπύς τόν κούταζε μέ άπορία. Δέν είχε ιδέα άπ' αυτά ο καμένος. Τ'ο έξήγησε πώς ήταν ένός πραγματικός φιλότεχνος, μέ μοναδικό σκοπό τήν έξέλιξη τής Τέχνης! "Έβωσε τ'ά χρήματα και πήρε τ'ο υποβόλαιο. Καθώς έκανε όμως νά φύγη, γύρισε πίσω και είπε, όσο μπορούσε μέ περισσότερη φυσικότητα:

—Δέν μου λέτε; Θά σ'ας ήταν εύκολο, χωρίς νά φανή πώς τ'ο ζητήματα εγώ, νά άπαιτήσετε από τόν κ. Μονεστιά νά γραφή ο Μπουγκαμπύς μέ ύψηλον; Ναι, τ'ο γίνωτα νά γίνη ύψηλον... Τ'ο θρίσκω π'ο πρωτότυπο, π'ο νόστιμο!...

Η ΒΙΛΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 443)

χανσό. Ποιός νά μάς τ'όλεγε πάλι αυτό!... Τί δυστυχία!... Τήν καιμένη τή Ροζέττα! Μ'ε τ'ο δρόμο που 'χε πάρει όμως!... 'Εγώ τ'ο πρόβλεπα, πώς εκεί θά καταντούσε: Κι'έβοντας τ'ο παρφοφίλο του κόσμου, βγάσεις, βέβαια, πολλά λεφτά μονομιάς, μέ είνε επωκίνδινο! Δέν ήθελε νά μ' άκούση!... "Ήταν ή ματία της αύτό τ'ο κακό! Τ'ά ίδια κόντες νά πάθη και πέσου, μέ κώνον τόν 'Αργεντινό!... Δέν φταίει όμως αύτή ή κακομοίρα, κρέπει νά τήν σιμπονάμε: Φταίει εκείνος ο παληάνθρωπος ο έραστής της, ο Ροκπέτ, που όσα κ' άν τ'ο δώσει, λίγα τ'ο φανόνατα!... Αυτός είνε ή αίτία τής καταστροφής της! Αυτός τήν βάζει και...!

Δέν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώσει τούς θρήνους τής ή...καλόκαρδη Νινή. Γιατί εκεί που τ'ο μιλούσε, είδε τόν κ. Λαμπιτά νά κινιριζή, νά κλωνίζεται κ' έπαύτασε νά πέγη λιγοθυμισμένος μπροστά στην πόρτα τής πρωτότυπης «βίλλας»!... ANTPR ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

"Ο Βολταίρος, γνωστός για τήν άθεία του και για τούς σαρκασμούς του πρós τούς Ιερωμένους, είχε κληθή σέ τραπέζι κάποτε από τόν μαγκήσο ντε Σαιν-Μώφ.

—Είνε καλό τ'ο κρασί σου; ρώτησε τόν άμειτριώνά του σέ μιά στιγμή, πριν καθήσουν σέ τραπέζι.

—Μόλις μου τ'όστειλε ο έπιστάτης μου από τ'ο κτήμα! άποκρίθηκε ο μαρκήσιος. Στην έπιστολή του μάλιστα τ'ο άποκαλεί «καλώτατο»!...

—Δέν έχει σημασία αυτό! είπε σαρκαστικά ο Βολταίρος. Κι' ο Πάπας άποκαλείται «αγιώτατο», ένώ συνήθως δέν είνε ούτε άγιος καν!